

امام خمینی ره
روز عید غدیر روزی است که پیامبر اکرم صل
طبقة حکومت را معین فرمودند و الگوی
حکومت اسلامی را تا آخر تعیین فرمودند.
صحیفه نورج ص ۱۹۷

امام خامنه‌ای ره
روز عید غدیر که به نام عید ولایت
نامیده من شود... روزی است که مفهوم
ولایت اسلامی، به وسیله پیامبر اکرم صل
یک مصدق روش وعیانی پیدا کرد.
بیانات در دیدار کارگزاران نظام، ۲۷ فروردین ۱۳۷۷

جهت شرکت در مسابقه لازم است پاسخ خود را با روش ذیل به شماره ۳۰۰۰۱۹۶۶ پیامک کنید.

. مهلت ارسال پاسخ: ۲۸ شهریور ماه

. تاریخ قرعه‌کشی: ۲۹ شهریور ماه

. اعلام نتیجه قرعه‌کشی: ۳۰ شهریور ماه

. مشاهده نتیجه قرعه‌کشی: در وبسایت www.MFPO.ir

مسابقه مجموعه نمایشگاهی «**غدیر، داستان اعتقاد**»

زائر گرامی...

با سلام و احترام

لطفاً مجموعه نمایشگاهی «**غدیر، داستان اعتقاد**» را با دقت

مطالعه کرده، به سوالات زیر پاسخ دهید.

غدیر، داستان اعتقاد

۱۱۱

سه - پیامبر در روز غدیر چه مسئولیتی بر دوش پدران و مادران گذاشت؟

دو - چرا پیامبر از اجتماع حاضر در غدیر اقرار زبانی گرفت؟

۱- پیام غدیر را به فرزندانشان یاد بدهند.

۱- تا این شیوه از بیعت در جامعه اسلامی سنت شود.

۲- با دوستان امیرالمؤمنین علی علیهم السلام دوست و با دشمنانش دشمن باشند.

۲- تا همه به مطلب واحد التزام دهند و فرصت تحریف از سوی منافقین برچیده شود.

۳- هر دو مورد

۱- حضرت امیرالمؤمنین علیهم السلام صورت گرفت؟

۲- دوازده امام علیهم السلام

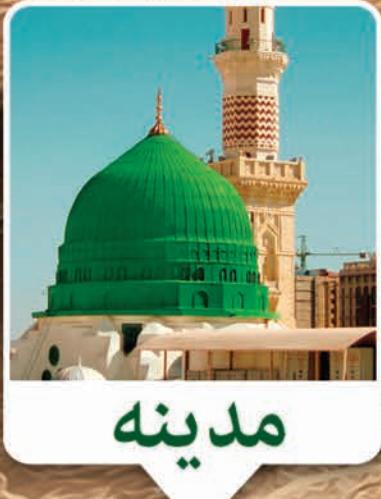
۳- امام زمان علیهم السلام

آدرس تهران: خیابان نوفل لوشاتو. سازمان اوقاف و امور خیریه | آدرس قم: بلوار ۱۵ اخرداد. جنب امامزاده شاه سید علی. مجتمع فرهنگی آموزشی | تلفن: ۰۲۵-۳۸۱۸۷۱۵۶

سایت سازمان: www.OGHAF.ir | سایت معاونت: www.MFSO.ir | سایت مجتمع: www.MFPO.ir

تهییه و تنظیم و ناشر: مجتمع فرهنگی پژوهشی، معاونت فرهنگی و اجتماعی سازمان اوقاف و امور خیریه | نوبت چاپ: تابستان ۹۶ | شمارگان: ۱۷۰۰ | دوره | قیمت: ۲۴۰۰۰ تومان

مدینه

مکه

غدیر خم

چرا اعلان ولایت امیر المؤمنین علیه السلام در مکه یا مدینه انجام نشد؟

اعتنی
دانشگاه

۱

خداآوند صحرای غدیر را برگزید. بیعت با ولایت، اگر در شهر مدینه و یا مراسم مذهبی دیگری، مطرح می‌شد، از حضور حداکثری مسلمانان کشورهای اسلامی خبری نبود و چون در آن روزگار رسانه‌های امروزی وجود نداشت، ابلاغ پیام الهی در محدوده مرزهای مشخص محصور می‌شد. فرمان الهی پس از خارج شدن از مکه به رسول خدا علیه السلام ابلاغ شد و اگر در شهر مکه یا عرفات یا مِنا این حقیقت مطرح می‌شد، شاید جاذبه روز غدیر را نداشت و دلها را به خود جذب نمی‌کرد؛ چون همه در حال عبادت و انجام مراسم حج بودند و طبیعی است در این صورت، اعلان ولایت و بیعت با امامت در حاشیه قرار می‌گرفت و از سوی بدخواهان، امری فرعی تلقی و تبلیغ می‌گشت.

چگونه اجتماع ۱۲۰ هزار نفری در غدیر خم شکل گرفت؟!

در سال دهم هجری، پیامبر ﷺ برای اولین بار به طور رسمی اعلان عمومی حج دادند تا همه مردم در حد امکان حاضر شوند. علاوه بر اعلام عمومی، این خبر مهم به مناطق دوردستی چون عراق، مصر و یمن هم رسید و از آنجا که پیامبر ﷺ اشاراتی فرموده بودند که امسال، آخرین سال عمر من است، این خبر تکان دهنده می‌توانست باعث شرکت همه جانبیه مردم شود.

پیامبر بعد از اتمام مراسم حج فوراً از مکه خارج شدند و مردم را نیز به خروج از مکه و حضور در غدیر امر نمودند و زمانی که به منطقه غدیر رسیدند، فرمان دادند: «همه مردم متوقف شوند و آنانکه پیش رفته اند بازگردند و آنانکه پشت سر هستند توقف کنند.»

بیعت با امیر المؤمنین از په زمانی آغاز و تا په زمانی بطول انجامید؟!

پیامبر ﷺ در پایان خطابه خود از جمعیت حاضر در غدیر بنا به فرمان خداوند ﷺ اقرار زبانی گرفت و فرمود: پس از پایان سخنرانی از شما بیعت خواهم گرفت و شما را به دست دادن با خود او (علی علیه السلام) فرا می خوانم و من از جانب خدا برای او از شما بیعت می گیرم، پس از پایان سخنرانی پیامبر ﷺ دستور داد تا دو خیمه برپا شود سپس دستور داد تا مسلمانان فوج فوج به خدمت امیرالمؤمنین علیه السلام رفته و بگویند: «السلام عليك يا اميرالمؤمنين»، پس مردان چنین کردند.

آن گاه فرمان دادند تا همسران آن حضرت و زنان مسلمان که همراه ایشان بودند، با امام علی علیه السلام بیعت کنند. برنامه بیعت تا سه روز ادامه داشت و پیامبر ﷺ این مدت را در غدیر اقامت داشتند و برنامه چنان حساب شده طراحی شده بود که همه مردم در آن شرکت کردند.

اگر در آن روز بیعت با امیر المؤمنین علی‌الله‌آیت‌الله انجام نهی گرفت، چه می‌شد؟

ولایت امام علی علی‌الله‌آیت‌الله آخرین واجبی بود که خداوند بر پیامبر اسلام علی‌الله‌آیت‌الله اعلام فرمود و پس از آن واجبی دیگری بر آن حضرت نازل نشد! رسالت پیامبر بدون اعلان ولایت و امامت امیرالمؤمنین علی علی‌الله‌آیت‌الله ناتمام می‌ماند و امت اسلامی بعد از پیامبر بدون راهنمای معصوم، دچار حیران و سردرگمی می‌شدند و نمی‌توانستند راه حق را از باطل به درستی تشخیص دهند.

پیامبر اسلام علی‌الله‌آیت‌الله همه آنچه را که خداوند از علم، نزد ایشان به امانت گذاشته بود به علی علی‌الله‌آیت‌الله انتقال داد و سپس از طریق امام علی علی‌الله‌آیت‌الله به فرزندان معصوم ایشان رسید و اینگونه دین خدا کامل گشت و نعمت تمام شد. هر چند که نگذاشتند راهبری مردم در حاکمیت، در مسیر این ستارگان آسمانی توحید باقی بماند!

دست علی را گرفت چون ید بیضا کلیم
بانگی بس دل فزا قول رسول کریم
هست ورا بعد از من ولی و مولی علی
علی امام امت و نیست جزوی کس مؤتمن
ملجاء و مأوای بود علی بسرو عن
که من نمودم عیان بر همگان شاهراه

سپس بپا خاست آن مظہر خلق عظیم
به بانگ رسایش دمید روح بعظم رمیم
گفت که هر کس منم جان و مالش ولی
راهنمای شما علی بود بعد من
علی بود پیشوا بر همه از مرد وزن
بار خدایا توی با این رسالت گواه

آیا کلمہ مولا در عبارت من کنت مولا... بے معنای دوست است؟!

با تصور فضای اجتماع عظیم غدیر خم آیا می توان قبول کرد، پیامبر اسلام ﷺ در راه بازگشت از آخرین حج عمر شریف خود، در بیابان‌های عربستان و در آن هوای گرم و طاقت فرسا صبر کنند و اعلام کنند آنهایی که رفته‌اند بازگردند و آنهایی که نرسیده‌اند صبر کنند تا برسند و بزرگترین اجتماع انسانی آن روزگار را تشکیل دهند و همه مردم را در آن هوای گرم به مدت سه روز معطل کنند و خطبه‌ای طولانی بخوانند و دست علی علی‌الله‌ی السلام را در دست مبارکشان گرفته و بالا ببرند و یکی از همه حاضران و حتی از زنان بیعت بگیرند... صرفا برای اینکه بیان کنند من علی را دوست دارم؟

در حالی که قبله، بارها و بارها این ابراز محبت را به بیانه‌های مختلف فرموده بودند!!!
آن همه تشریفات فقط برای اعلام احساس محبت به علی علی‌ی السلام؟!!!

سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَّافِعٍ^{۱۰} لِكَافِرِينَ لَيُسَرِّهُ دَافِعٌ^{۱۱}

سوره معارج

دانشگان
اعتقاد

۶

آیا منظور از مولا این است که علی بن ابی طالب صاحب اختیار ما خواهد بود؟

جریان حارت فهری نوعی مباهله در مورد مردّین معنای مولی بود. در آخرین ساعات روز سوم واقعه غدیر شخصی به نام مالک بن حارت فهری نزد پیامبر ﷺ آمد و گفت: ای محمد! تو به ما دستور دادی که به یگانگی خدا و پیامبری خودت شهادت دهیم و به جهاد، حج، زکات، نماز و روزه دستور دادی و ما پذیرفتیم اما به این‌ها راضی نشدی تا این که علی را به جانشینی خود منصوب کردی و گفتی: من کنت مولا فهذا علی مولا، آیا از ناحیه خدا هست یا از ناحیه خودت؟ حضرت فرمودند: قسم به خدایی که جز او معبدی نیست این از ناحیه خداست.

حارت گفت: خدایا اگر آن چه محمد می‌گوید حق و از جانب توست سنگی از آسمان بر ما بباران تا ذلتی برای ما و عبرت برای آیندگان باشد و اگر گفته محمد دروغ است بر او عذابی وارد کن. همین که سخن حارت تمام شد و به راه افتاد سنگی از آسمان بر سرش فرود آمد و اورا کشت و آیه‌ای نازل گشت.

اللَّهُمَّ عَلِيكَ يَا أَمِيرَ الْمُسْلِمِينَ يَا أَعْلَمِ الْبِنْبَرَى طَالِبٌ
عَلِيِّكَ مُنِيبٌ

ماجرای عجیب «اقرار زبانی» چه بود؟

اعتقاد
دانشستانی

«ای مردم! شما بیش از آن هستید که با یک دست و در یک زمان با من دست بیعت بدھید. پروردگارم مرا مأمور کرده است که درباره آنچه برای علی امیرmomنان و امامانی که بعد از او می آیند منعقد نمودم، از زبان شما اقرار بگیرم...» با بیان این فرازها، پیامبر در اقدامی عجیب از جمعیت حاضر در غدیر اقرار زبانی گرفت. از آن جا که این بیعت بر سر یک مسئله زودگذر نبود، بلکه بر سر یک اعتقاد آن هم به بلندای ابدیت بود، از این رو حضرت، عبارات مفصلی را بر زبان مبارک جاری کردند تا هر کس به شکلی خاص برای خود اقرار نکند، بلکه همه را به مطلبی واحد التزام دهند و بیعت کنند. پس از مردم خواستند عیناً جملات را تکرار کنند تا فرصت تحریف از سوی منافقان برچیده شود.

آیا در روز غدیر تنها بیعت با امیر المؤمنین علیه السلام مطرح بود؟

دانشگاه
اعتقاد

با مراجعه به متن خطبه غدير و مطالعه آماری از موضوعات و کلمات استفاده شده در خطبه غدير توسط پیامبر اکرم ﷺ متوجه می شویم ماموریت پیامبر ﷺ، اخذ بیعت برای امام علی علیه السلام و امامان بعد از ایشان بوده است، چنان‌چه پیامبر اسلام ﷺ در خطبه غدير، ده بار بیعت با امام علی علیه السلام، ده بار از ولایت ائمه اطهار علیه السلام، بیست بار از حکومت امام مهدی علیه السلام سخن گفته‌اند و چهار بار نیز، نام مبارک امام عصر را با نام مهدی علیه السلام یاد کرده‌اند.

ای مردم! من پیامبرم و علی وصی من است!

... آگاه باشید که خاتم امامان، مهدی قائم از ماست، او بر همه ادیان چیره می‌شود و از ستمگران انتقام می‌گیرد!

پیامبر ﷺ در روز غدیر خم چه هئولیتی را برداشتند؟

پیامبر ﷺ در اجتماع بزرگ غدیر بر همه پدران و مادران واجب نمودند تا روز قیامت، پیام غدیر را به فرزندان خویش برسانند و به امامت دوازده امام اعتراف و با امام علی علیهم السلام بیعت کنند، با دوستان علی علیهم السلام دوست و با دشمنانش دشمن باشند. ... ای مردم! این حجتی است بر هر حاضر و غایب و بر هر کس که در اینجا حضور داشته و یا نداشته، تاکنون بدنیا آمده است و یا هنوز بدنیا نیامده است. پس تا روز قیامت این امر را هر حاضری به غایب و هر پدری به فرزند خود برساند! بدیهی است روش رساندن پیام غدیر (که پیام ولایتمداری و تولی و تبری است) با توجه به فرهنگ‌ها و زمان‌های مختلف، متفاوت می‌باشد و بر پدران و مادران لازم است با بکارگیری ابزارهای مختلف و امروزی مثل قصه و بازی و ... اصل پیام پیامبر اسلام ﷺ را در روز غدیر خم با عشق و محبت به فرزندان خود منتقل کنند.

اعتقاد
دانشستانی

اگر امام را خدا نصب هی کند، پس آزادی و اختیار انسان‌هاچه هی شود؟!

کار خداوند، هدایت است. همانگونه که خوبی‌ها و بدی‌هارا معرفی می‌کند و راه سعادت و شقاوت را نشان می‌دهد، امام حق و پیشوای هدایت را نیز معرفی می‌کند؛ اما انسان‌ها در انتخاب رهبر آزادند، می‌توانند امام حق را انتخاب کنند و به سعادت برسند یا مخالفت کنند و گمراه شوند؛ آن گونه که در دیگر رهنمودهای الهی گروهی رستگار و گروهی دیگر منحرف گشتند.

پس از حادثه غدیر نیز گروهی امامت امام علی علیهم السلام را انکار و غصب کردند و گروهی اندک بر ولایت و رهبری آن حضرت وفادار ماندند و انواع شکنجه‌هارا به جان خریدند؛ پس اعلام وحی و اعلان امام، تضادی با اختیار انسان ندارد و در راستای همان سنت همیشگی هدایت بشر است.

اعتراف حاکم نیشابوری در مورد واقعه غدیر

المُسْتَدِرُ لِكَلِمَاتِ الْمُسْتَدِرِ عَلَى الصَّحِيحَيْنِ

٤٥٧٩ - کتاب معرفة الصحابة / حد ٤٥٧٨

حدثنا محمد بن صالح بن هاشم، ثنا أحمد بن نصر، ثنا عبد الله المعمري، ثنا علي الشيباني بالكتوة، ثنا أحمد بن حازم الغفاري.

وأنبا محمد بن عبد الله المعمري، ثنا محمد بن إسحاق، ثنا محمد بن يحيى، وأحمد بن يوسف قالوا: ثنا أبو نعيم، ثنا ابن أبي غنيمة، عن الحكم، عن سعيد بن جبير، عن ابن عباس، عن بريدة الأسلي رضي الله عنه قال: غروت مع على اليمن فرأيت منه حجراً فقدمت على رسول الله ﷺ ذكرت عليه فتنفسه فرأيت وجه رسول الله ﷺ يغير فقال: يا بربرة الست أولي بالمؤذن من الفقهم قلت: يا رسول الله فقال: «من كنت مولاه فعليه ذكرك».

مولاه فعل مولاً وذكر الحديث.

هذا حديث صحيح على شرط مسلم ولم يخرجاه.

٤٥٧٩ - حدثنا أبو عبد الله محمد بن يعقوب الشاظ، حدثني أبي، ومحمد بن نعيم قال: ثنا قبيه بن سعيد، ثنا جعفر بن سليمان الصبّي، عن يزيد الرشكي، عن طرف، عن عمارة بن حميد رضي الله عنه قال: بعث رسول الله ﷺ سورة واستعمل عليهم على بن أبي طالب رضي الله عنه فمضى على في السرية فاصاب جارية فأنكروا ذلك عليه فتماقد أربعة من أصحاب رسول الله ﷺ إذا لقيها النبي ﷺ لا يخبرها بما صنع على قال عمران: وكان المسلمين إذا قدموا من سفر يداوون رسول الله ﷺ فنظروا إليه وسلاموا عليه ثم انصرفوا إلى رحاحم فلما قدمت السرية سلموا على رسول الله ﷺ / فقام أحد الأرذفة فقال: يا رسول الله ألم تر أن علياً مني كذا وكذا فاعتذر عنه، ثم قام قام الثاني فقال مثل ذلك فأعراض عنه، ثم قام الثالث فقال مثل ذلك فأعراض عنه ثم قام الرابع فقال: يا رسول الله ألم تر أن علياً مني كذا وكذا فأنا عليه مني وآذنه وآذنه في وجهه فقال: «ما تريدين من علي إن علياً مني وأذنه وآذنه كل مومن».

هذا حديث صحيح على شرط مسلم ولم يخرجاه.

* *

الجَامِعُ الْكَبِيرُ

الإمام الحافظ أبو عبيدة محب بن عميس الترمذى

المتوفى سنة ٢١٣

هذا حديث حسنٌ غريبٌ (١) لا تعرّف إلا من هذا التوجّه (٢) من حديث جعفر بن شليمان.

٣٧١٣ - حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ بْنُ شَبَّابَ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدٌ بْنُ جَعْفَرٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا شَبَّابٌ، عَنْ سَلَمَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ، قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا الطَّفْلِيَّ تَحْدِثُ، عَنْ أَبِي شَرِيكَةَ أَوْ زَيْدَ بْنِ أَرْقَمَ، شَكَ شَبَّابٌ، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: [مِنْ كُثُرِ مَوْلَاهُ قَمِلَ مَوْلَاهُ] مَوْلَاهُ قَمِلَ، اللَّهُمَّ وَالَّهُمَّ مِنْ وَالْأَوَّلِ وَعَادَ مِنْ عَادَهُ، قَالَ زَيْدٌ بْنُ أَرْقَمَ: كَفَتْ فِينَ كُمْ، فَذَهَبَ بِصَرِيْ، [وَكَانَ عَلَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ حَدَّةٌ عَلَى مِنْ كَمْ].

هذا حديث حسنٌ غريبٌ (٤).

وقد روى شعبة هذا الحديث، عن ميمون أبي عبد الله، عن زيد بن أرقمة، عن النبي ﷺ تَحْوِرَهُ.

وأبو سريحه هو: حليلة بن أسيد صاحب النبي ﷺ.

٣٧١٤ - حَدَّثَنَا أَبُو الْحَطَابٍ زَيْدٌ بْنُ يَحْيَى الْبَصْرِيُّ، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو

الْمَدْعَةِ الْأَلَيَّيِّ (٥)، قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو الْحَطَابٍ زَيْدٌ بْنُ يَحْيَى الْبَصْرِيُّ

عَلَى أَنْ حَدَّثَ الْمُسْلِمَ وَكَانَ حَدَّهُ عَلَى رَوْهَ الظَّارِقِ الْكَبِيرِ الْأَبْرَاطِرِ (٦)

عَلَى أَنْ حَدَّثَ الْمُسْلِمَ وَكَانَ حَدَّهُ عَلَى سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ

بْنِ كَهْنَهْلٍ أَوْ سَلَامَةَ بْنِ كَهْ